

## Arrest

nr. 204 578 van 29 mei 2018  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS  
Duboisstraat 43  
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 februari 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 13 april 1983.

1.2. De verzoekende partij wordt aangetroffen op het Belgische grondgebied op 8 december 2011, tijdens een politionele controle. Zij verklaart in oktober 2009 een bezoek te hebben gebracht aan haar broer in Nederland en vervolgens in februari 2010 naar België te zijn gekomen “*omdat zijn Turkse vrienden hier een huis wilden huren in Antwerpen*”. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de

staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Bij brief van 2 januari 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze verblijfsaanvraag wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 7 maart 2012 onontvankelijk verklaard. Er wordt ook opnieuw beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. De verzoekende partij dient bij brief van 6 april 2012 een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze verblijfsaanvraag wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 26 juli 2012 onontvankelijk verklaard.

1.5. De verzoekende partij en de Belgische A.V.C. leggen op 21 augustus 2012 te Wingene een verklaring van wettelijke samenwoning af. Op dezelfde dag dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 28 januari 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij gaat hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Op 10 april 2013 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar Belgische partner.

1.7. Bij arrest van 10 juni 2013 met nummer 104 681 gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over tot de nietigverklaring van de beslissingen van 28 januari 2013.

1.8. Op 6 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, inzake de aanvraag van 21 augustus 2012, een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. In december 2013 wordt alsnog beslist dat de verzoekende partij in het bezit mag worden gesteld van de elektronische F-kaart, omdat niet tijdig een beslissing was genomen inzake de aanvraag van 10 april 2013.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 6 oktober 2015 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. De verzoekende partij dient bij brief van 14 juli 2016 een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze verblijfsaanvraag wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op 27 oktober 2016 onontvankelijk verklaard.

1.12. Op 8 december 2016 dient de verzoekende partij, in functie van haar broer met de Nederlandse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie en dit als ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 7 juni 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.13. Op 10 juli 2017 dient de verzoekende partij, in functie van haar Nederlandse broer, een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Op 8 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de

bestreden beslissing die op 11 januari 2018 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart Van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.07.2017 werd ingediend door:*

*Naam: [Y.]  
Voornaam: [R.]  
Nationaliteit: Turkije  
[...]*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vroeg op 10.07.2017 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde [Y.M.Z.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].*

*Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'*

*Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.*

*Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:*

- werkgeversverklaring dd. 16.11.2016 op naam van de referentiepersoon en bijbehorende loonfiches voor de maanden mei - augustus 2017*
- arbeidsovereenkomst dd. 06.10.2014 op naam van betrokkene en bijbehorende loonfiches op naam van betrokkene voor de maanden maart - augustus 2017*
- verklaring lidmaatschap dd. 05.10.2017 De Voorzorg op naam van de referentiepersoon; verklaring lidmaatschap dd. 22.09.2017 Christelijke Mutualiteit op naam van betrokkene*
- attest dd. 06.07.2017 waarin de lokale Turkse autoriteiten verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon in de periode 1998 - 2003 beide op hetzelfde adres te Diyarbakir woonachtig waren: echter, uit het voorgelegde attest blijkt niet of betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dan wel dat beiden als broers deel uitmaakten van het gezin van hun ouder(s). Voor zover betrokkenen als broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouder(s), dient opgemerkt te worden dat dit niet is wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden. Voor zover betrokkene in deze periode deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unie-burger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat. Betrokkene verblijft reeds meerdere jaren in België, de referentiepersoon is sedert 24.11.2016 in België gevestigd, komende van Vlaardingen (Nederland). Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijke aan de aanvraag tot gezinshereniging kan dus geen sprake zijn, noch kan gesteld worden dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geschonden dreigt te worden.*

- verklaringen op eer vanwege derden waarin deze stellen dat betrokkene in de periode 2008 - 2010 woonachtig was bij de referentiepersoon in Nederland: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kan worden uitgesloten, en er geen overige documenten ter staving van deze verklaringen werden voorgelegd, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 08.12.2016 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Er dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de huurovereenkomst voor het huidige adres van betrokkene en de referentiepersoon werd afgesloten door betrokkene.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd. Zo heeft hij niet aangetoond zelf onvermogen te zijn, werd er niet aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon, en blijkt er niet dat zowel hij als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat. Betrokkene was de afgelopen jaren, sedert november 2012 tot op heden, quasi ononderbroken zelf tewerkgesteld.

Het gegeven dat betrokkene sedert december 2016 tot op heden op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar middel uiteen als volgt:

### “1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig

deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM, schending van artikel 47 van de Vreemdelingenwet en schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris de concrete elementen in het dossier van verzoekster miskent en hiermee de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. Tevens schendt de Staatssecretaris met zijn beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Staatssecretaris is van oordeel dat verzoeker zou niet afdoende hebben aangetoond dat hij voorafgaand zijn aanvraag tot gezinshereniging en reeds in zijn land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

De Staatssecretaris miskent hierbij duidelijk de bewijskracht van de door verzoeker voorgelegde documenten.

Ter staving van de voorwaarden uit artikel 47/3, §2 van de Verblijfwet legde verzoeker verscheidene documenten voor.

Zo legde verzoeker een attest d.d. 6 juli 2017 voor waarin de Turkse autoriteiten verklaren dat verzoeker en de referentiepersoon in de periode 1998-2003 beide op hetzelfde adres te Diyarbakir woonachtig waren.

Daarnaast legde verzoeker verklaringen op eer vanwege derden voor waarin deze stellen dat verzoeker in de periode 2008-2010 woonachtig was bij de referentiepersoon in Nederland.

Tot slot vestigde de referentiepersoon zich sinds 24 november 2016 in België. Op 8 december 2016 werd verzoeker in België gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Verzoeker en de referentiepersoon leefden dus samen in België voorafgaand de aanvraag tot gezinshereniging, die pas gebeurde op 10 juli 2017.

In tegenstelling tot wat de Staatssecretaris stelt, gaat de gezamenlijke vestiging van verzoeker en de referentiepersoon de aanvraag gezinshereniging dus wel degelijk vooraf. Verzoeker maakte duidelijk deel uit van het gezin van de referentiepersoon, zowel in het land van herkomst, als bij hun gezamenlijk verblijf in Nederland en in België dat voorafging aan de aanvraag gezinshereniging.

Bovendien was verzoeker voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst financieel ten laste van de referentiepersoon. Verzoeker was 15 jaar oud toen hij in zijn land van herkomst (Turkije) samenwoonde met de referentiepersoon. De referentiepersoon was op dat ogenblik 19 jaar oud en werkte al in Turkije.

In oktober 2009 werd verzoeker opgevangen door de referentiepersoon in Nederland. Hij mocht bij de referentiepersoon verblijven en werd door de referentiepersoon ondersteund.

Vervolgens verhuisde verzoeker naar België. Hier kwam hij evenwel in financiële problemen. Bijgevolg kreeg hij in 2015 financiële steun van de referentiepersoon.

Er is aldus duidelijk sprake van een jarenlange afhankelijkheid in hoofde van verzoeker ten aanzien van de referentiepersoon, zowel voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, als reeds in het land van herkomst.

Verzoeker voldoet dus wel degelijk aan de voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Staatssecretaris heeft dan ook bij het nemen van zijn beslissing artikel 47 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Verder wenst verzoeker op te merken dat de motivering in de beslissing d.d. 8 januari 2018 (stuk 1) een loutere standaard-beslissing betreft, die op geen enkele concrete wijze ingaat op de situatie van verzoeker.

De Staatssecretaris laat duidelijk na de impact van zijn beslissing op het leven van verzoeker te onderzoeken en een onderlinge afweging te maken.

Het moge derhalve duidelijk zijn dat in casu de evenredigheidstoets door de Staatssecretaris niet zorgvuldig is uitgevoerd en dat bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen zijn geschonden.

Dat de Staatssecretaris het recht van verzoeker om te genieten van een familie- en gezinsleven schendt en derhalve artikel 8 EVRM schendt."

2.2.1. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing

niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 47/1, 1° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite. Hierbij gaat de gemachtigde van de staatssecretaris in op alle stukken die de verzoekende partij in het kader van haar verblijfsaanvraag heeft neergelegd om te staven dat zij ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van haar broer, die de Nederlandse nationaliteit bezit, en dat dit reeds de situatie was in het land van herkomst. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt vast dat het attest van 6 juli 2017 waarin de lokale Turkse autoriteiten verklaren dat de verzoekende partij en de referentiepersoon in de periode 1998-2003 op hetzelfde adres in Diyarbakir woonden, onvoldoende is om vast te stellen dat de verzoekende partij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Het kan immers ook zijn dat beiden als broers deel uitmaakten van het gezin van hun ouders. Er wordt gemotiveerd dat deze laatste situatie niet valt onder artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Daarenboven wordt er gesteld dat het de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst de aanvraag tot gezinshereniging direct voorafgaat. Hierbij wordt verwezen naar de doelstelling van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name de vrijwaring van het vrij verkeer van burgers van de Europese Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst erop dat de verzoekende partij reeds meerdere jaren in België verblijft, terwijl de referentiepersoon zich pas sinds 24 november 2016 in België heeft gevestigd, komende van Nederland. Volgens de gemachtigde van de staatssecretaris kan van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging dus geen sprake zijn. Evenmin kan volgens hem worden gesteld dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon dreigt te worden geschonden. Over de verklaringen op eer vanwege derden wordt gemotiveerd dat het gesolliciteerd karakter van deze verklaringen niet kan worden uitgesloten en dat er geen overige documenten worden voorgelegd die de inhoud van de verklaringen kunnen staven, waardoor deze stukken niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag tot gezinshereniging. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat deze documenten, in hun geheel genomen, niet kunnen volstaan om het bewijs te leveren dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie of in het land van herkomst ten laste was van deze laatste, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag tot gezinshereniging. Hij wijst er ook nog op dat niet blijkt dat de verzoekende partij in haar herkomstland onvermogen was of reeds van in het herkomstland financieel ten laste was van de referentiepersoon, dat de huurovereenkomst voor het huidige adres in België waar de verzoekende partij en de referentiepersoon verblijven door de verzoekende partij zelf werd aangegaan en dat de verzoekende partij sinds november 2012 tot op heden nagenoeg ononderbroken heeft gewerkt. Gelet op het voorgaande, concludeert de gemachtigde van de staatssecretaris dat de verzoekende partij niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt dat er sprake is van een standaardmotivering, maar uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat er wordt gemotiveerd omtrent alle door de verzoekende partij neergelegde stukken en dat uitgebreid wordt uiteengezet waarom deze stukken onvoldoende zijn om aan te tonen dat de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij laat na uiteen te zetten op welke wijze de motivering meer geïndividualiseerd had moeten zijn.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit de motieven van de bestreden beslissing dient verder niet te blijken dat de bevoegde overheid een evenredigheidsafweging heeft gemaakt (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het bestuur dient zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, omdat de bestreden beslissing op deze bepalingen is gestoeld.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop de verzoekende partij haar aanvraag steunde – luidt als volgt:

*“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :*

*[...]*

*2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”*

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

*“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.*

*De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”*

De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

*“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:*

*a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;*

*b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.*

*Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”*

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een

derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) als volgt:

*“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.*

*33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”*

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat als “andere familieleden van een burger van de Unie” worden beschouwd “de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”. De verwerende partij betwist als dusdanig niet dat de verzoekende partij kan worden beschouwd als een niet in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoeld familielid. Wel geeft zij aan dat om te voldoen aan voormelde wetsbepaling de verzoekende partij het bewijs dient te leveren dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon dan wel reeds van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon en de verzoekende partij in gebreke blijft dit bewijs te leveren aan de hand van de door haar voorgelegde stavingstukken. De verzoekende partij geeft aan deze motivering in de bestreden beslissing te betwisten.

De Raad stelt voorafgaandelijk vast dat de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat gemachtigde van de staatssecretaris, wat de ter staving van de aanvraag voorgelegde stukken betreft, op zich de inhoud van deze stukken niet correct heeft weergegeven. Wel geeft zij aan niet akkoord te kunnen gaan met de conclusies die hieruit worden getrokken wat de vraag betreft of zij als ander familielid in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

Inzake het eerste motief in de bestreden beslissing dat de voorgelegde stukken niet aantonen dat de verzoekende partij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, betoogt de verzoekende partij dat de gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon wel degelijk voorafgaat aan de aanvraag tot gezinshereniging. Zij stelt dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, in Turkije, tijdens het gezamenlijke verblijf in Nederland en in België.

In zoverre de verzoekende partij stelt in België, voorafgaand aan de aanvraag, deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, wijst de Raad erop dat in de van toepassing zijnde wettelijke bepalingen en in de bestreden beslissing duidelijk kan worden gelezen dat zij in het land van herkomst deel moet hebben uitgemaakt van dit gezin. Dit betoog is dan ook niet van aard te kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij verder betoogt in Turkije deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, betwist zij niet dat het enige stuk dat zij in dit verband voorlegde het attest van de Turkse lokale autoriteiten is waarin deze verklaren dat de betrokkenen in de periode 1998 – 2003 beiden op hetzelfde adres in Diyarbakir woonden. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de bestreden beslissing rekening gehouden met dit stuk en op omstandige wijze toegelicht waarom dit stuk nog niet aantoont dat de verzoekende partij in Turkije deel uitmaakte van het gezin van de Nederlandse referentiepersoon. Hij wees er allereerst op dat zulks nog niet blijkt uit dit document, waar het ook kan zijn dat beiden als broers deel uitmaakten van het gezin van hun ouders. Er wordt gemotiveerd dat deze laatste situatie niet valt onder artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Daarenboven wordt er gesteld dat het de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst de aanvraag tot gezinshereniging direct voorafgaat. Hierbij wordt verwezen naar de doelstelling van de richtlijn



2004/38/EG en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name de vrijwaring van het vrij verkeer van burgers van de Europese Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst erop dat de verzoekende partij reeds meerdere jaren in België verblijft, terwijl de referentiepersoon zich pas sinds 24 november 2016 in België heeft gevestigd komende van Nederland. Volgens de gemachtigde van de staatssecretaris kan van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging dus geen sprake zijn. Evenmin kan volgens hem worden gesteld dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon dreigt te worden geschonden. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij op geen enkele wijze ingaat op deze voorziene motivering. Zij brengt geen concrete argumenten naar voor die kunnen aantonen dat deze motivering niet uitgaat van correcte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. De stukken van het administratief dossier leren ook dat de verzoekende partij werd aangetroffen op het Belgische grondgebied op 8 december 2011 tijdens een politionele controle en waarbij zij verklaarde in oktober 2009 een bezoek te hebben gebracht aan haar broer in Nederland en vervolgens in februari 2010 naar België te zijn gekomen *“omdat zijn Turkse vrienden hier een huis wilden huren in Antwerpen”*. Op geen enkele wijze liggen stukken voor dat de verzoekende partij dan voorafgaandelijk aan haar beweerde komst naar Europa in 2009 in haar herkomstland zelfs nog maar samenwoonde met haar broer met de Nederlandse nationaliteit.

Het is verder evenmin betwist dat de verzoekende partij ter staving van een voorgehouden samenwoning met de referentiepersoon in Nederland enkel verklaringen op eer van derden voorlegde. Deze stukken zijn in rekening gebracht. De gemachtigde van de staatssecretaris was echter van mening dat het gesolliciteerd karakter van deze verklaringen niet kan worden uitgesloten en dat er geen overige documenten worden voorgelegd die de inhoud van de verklaringen kunnen staven, waardoor deze stukken niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag tot gezinshereniging. Opnieuw laat de verzoekende partij na concrete argumenten naar voor te brengen die aantonen dat deze motivering uitgaat van incorrecte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. Ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat het enkele gegeven dat de verzoekende partij in oktober 2009 gedurende enkele maanden een bezoek zou hebben gebracht aan haar broer in Nederland – voor zover dit reeds kan worden aangenomen, omdat hiervan geen bewijskrachtige stukken voorliggen – nog niet hetzelfde is als daadwerkelijk deel uitmaken van het gezin van deze broer in Nederland. In casu blijkt ook dat de referentiepersoon zich pas sinds 2016 in België heeft gevestigd, terwijl de verzoekende partij al minstens sinds eind 2011 in België verblijft. Er blijkt in geen geval een gezinscel tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon in de jaren voorafgaand aan de komst van de referentiepersoon naar België, zodat inderdaad niet valt in te zien waarom het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon in het gedrang dreigt te komen voor zover deze zich hierbij niet kan laten vergezellen door de verzoekende partij.

De verzoekende partij weerlegt met haar betoog de motieven inzake het *‘deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon’* niet.

Het tweede motief in de bestreden beslissing luidt dat de voorgelegde stukken evenmin aantonen dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst, en dit voorafgaand aan de aanvraag, ten laste is van de referentiepersoon. De verzoekende partij betwist dit, door te stellen dat zij 15 jaar oud was toen zij in haar herkomstland Turkije samenwoonde met de referentiepersoon, die op dat ogenblik 19 jaar was en al werkte. Zij stelt vervolgens in oktober 2009 te zijn opgevangen door de referentiepersoon in Nederland en daarna naar België te zijn verhuisd, waar zij in 2015 financiële steun ontving van de referentiepersoon. Hieruit leidt zij een jarenlange afhankelijkheidsband af die reeds bestond van in het herkomstland.

De Raad kan echter enkel – samen met de gemachtigde van de staatssecretaris – vaststellen dat de verzoekende partij geen stukken heeft voorgelegd inzake het *‘ten laste zijn’*. Zij gaat er ook aan voorbij dat het *‘ten laste zijn’* dient te zijn aangetoond in de periode voorafgaand aan het vertrek uit het herkomstland. Er ligt niet het minste begin van bewijs voor dat de verzoekende partij in de periode voorafgaand aan oktober 2009, wanneer zij aangeeft te zijn vertrokken uit haar herkomstland Turkije, aldaar dan was aangewezen op (financiële) steun van haar broer met de Nederlandse nationaliteit om in haar basisbehoeften te voorzien. Zij weerlegt de vaststellingen in de bestreden beslissing verder ook niet dat de loutere voorlegging van verklaringen op eer van derden dat zij bij de broer in Nederland heeft verbleven niet kan volstaan. Er blijkt al zeker niet dat deze verklaringen dan een voldoende bewijs kunnen vormen van het gegeven dat de verzoekende partij dan was aangewezen op de ondersteuning van haar broer om in haar levensonderhoud te voorzien. De verzoekende partij verklaarde aanvankelijk aan de politie ook dat zij louter op bezoek was bij haar broer in Nederland, hetgeen niet wijst op een

afhankelijkheidsrelatie. Minstens blijkt niet dat deze voorgehouden afhankelijkheidsrelatie dan nog speelde voorafgaand aan de aanvraag, waar de verzoekende partij in de loop van 2011 – zonder haar broer – naar België verhuisde “*omdat zijn Turkse vrienden hier een huis wilden huren in Antwerpen*”. Dit wijst andermaal niet op een afhankelijkheidsrelatie van de Nederlandse broer. De verzoekende partij betwist ook het motief in de bestreden beslissing niet dat zij sedert november 2012 tot op heden nagenoeg ononderbroken was tewerkgesteld. Van financiële steun in 2015 werd verder in het kader van de aanvraag geen (begin van) bewijs voorgebracht.

De verzoekende partij weerlegt met haar betoog evenmin het motief dat zij niet heeft aangetoond in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

De Raad herhaalt dat de referentiepersoon zich pas sinds 2016 in België heeft gevestigd, terwijl de verzoekende partij al minstens sinds eind 2011 in België verblijft. In deze omstandigheden dient de gemachtigde van de staatssecretaris te worden bijgetreden in zijn standpunt dat niet valt in te zien op welke wijze het recht op vrij verkeer van de Nederlandse referentiepersoon in het gedrang dreigt te komen waar hij zich niet kan laten vervoegen door de verzoekende partij. Er blijkt niet dat de gezinshereniging zoals de verzoekende partij deze beoogt, ook zo door de wetgever werd beoogd.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Zij toont niet aan dat enig concreet en relevant element ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken of is onderzocht. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar bijzondere algemene betoog dat de verwerende partij de impact van de beslissing op haar leven verder diende te onderzoeken en in dit verband een verdere afweging diende te maken. Zij kon in de thans bestreden beslissing volstaan met een beoordeling of de verzoekende partij voldeed aan de voorwaarden voor een gezinshereniging op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Artikel 47 van de Vreemdelingenwet zit vervat in het hoofdstuk I “*Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg*” van titel II van de Vreemdelingenwet, terwijl de verzoekende partij zich bij haar aanvraag steunde op artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dat valt onder het hoofdstuk Ibis “*Andere familieleden van een burger van de Unie*” van titel II van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel 47 voorziet dat de Koning de bepalingen van dit hoofdstuk in overeenstemming brengt met de verordeningen die zijn vastgesteld ter uitvoering van de verdragen tot instelling van de Europese Gemeenschappen en dat voor zover het gaat om aangelegenheden die de Grondwet niet uitsluitend voor de wetgever reserveert, de Koning diezelfde bepalingen wijzigt om uitwerking te geven aan de richtlijnen vastgesteld ter uitvoering van diezelfde verdragen. Op geen enkele wijze wordt concreet toegelicht waarom deze bepaling door het nemen van de bestreden beslissing zou zijn miskend, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten

hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen. In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar broer, de referentiepersoon.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden als volgt beschreven: "Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is." (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, Rahman, 32-33).

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet beschouwt als "andere familieleden van een burger van de Unie": "de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie".

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, moet aantonen in het land van herkomst "ten laste" te zijn van de

referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman, met name dat er sprake moet zijn van “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden*”, door aan te tonen dat er sprake is van een “*financiële afhankelijkheid*” of “*ernstige gezondheidsredenen*” (“*ten laste*”) of dat de betrokkene behoort tot het “*huishouden*” van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat het “*ander familielid*” in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van diens gezin, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie van meerderjarige broers vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De verzoekende partij beperkt er zich toe te stellen dat “*de “staatssecretaris” haar recht om te genieten van een familie- en gezinsleven schendt*”. Hiermee blijft zij in gebreke een concrete grief in het licht van artikel 8 van het EVRM te ontwikkelen.

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat de verzoekende partij “*reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie*”. De verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen niet. Uit de bovenstaande bespreking blijkt dat niet wordt aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris op onjuiste, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling is gekomen dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om een gezinshereniging te verkrijgen.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat er in casu sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid in de relatie met haar broer, de referentiepersoon, dat deze de gebruikelijke banden, die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgt.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar broer, de referentiepersoon, kan de Raad het bestaan van een gezins- of familieleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet vaststellen, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te hebben.

Er blijkt verder niet dat de verzoekende partij zich ter ondersteuning van haar aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beriep op een beschermenswaardig privéleven in België, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis. Ook hier blijkt dan ook niet dat een belangenafweging hieromtrent zich opdrong bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, en hiermee ook niet gepaard gaat.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS